

פשוט לא התעניין בזה, הוא היה גבוה ומרומם גבוה מעל גבוה, בדיוק כמו שאדם מבוגר לא מבחין ביופי בצעצועים של תינוקים, הוא פשוט מרומם מזה. וכפי שהתבטא בעת שרצו להראות לו נפלאות הבריאה במקומות שונים בעולם שנפלאות הבורא הוא רואה בתוך הדף גמרא, והביא ע"ז את דברי הגמרא בחוריות (דף יג ע"ב) שמפרשת את הפסוק מי ימלא גבורות השם ישמיע כל תהילתו על מי שיועד כל שיתא סדרים ע"ש, הרי שגבורת השם ותהילתו הם שיתא סדרים ולא דברים אחרים.

צורת חיים זו הביאה אותו לרוממות עצומה לקירבה עצומה אל הקב"ה ולהידבק בתורתו הקדושה. חיים קדושים ומרוממים אלו הביאו אותו לשמחת החיים האמיתית, הוא לא "לא אכל" אלא הוא אכל מה שצריך ולא חסר לו מאומה בעולמו, היה מאושר כל ימיו בצורה מופלאה, בת שחוק היה שריו על פניו הטהורות תדיר ומדבר עם בני אדם בנוסח של "ווארטלעך" הנובעים מתוך שמחה פנימית מושלמת של "ישרי לב שמחה", והשמחה שלו היה מדבקת את כל הלומדים והסובבים אותו במחיצתו.

ראינו אצלו בחוש את ה"אשריך בעוה"ז" הוא פשוט היה אדם המאושר של תורה, רק פת במלח רק מים במשרה רק על הארץ תישן ורק חיי צער רבינו, מצד אחד הפרוש הכי גדול, אדם שחי כל הזמן בתחושה שהכל יבוא בחשבון על הכל יש גנוהם וג"ע, אדם שלומד כל הזמן מתוך תחושה אמיתית של הכנה למבחן הגדול והנורא, ומצד שני האדם המאושר והשמח ביותר עלי אדמות, אשריך בעוה"ז פשוטו כמשמעו. כי הוא הסתכל על כל חיי העוה"ז במבט מרומם ונעלה כל הדברים לא עניינו אותו ולא תפסו אצלו שום מקום, ממילא הוא היה מאושר ושמח בלי שום לחץ ומתח.

זכינו בדורנו השפל הקב"ה שתל צדיק נשגב זה להראות לנו שכך היא דרכה של תורה, רק פת במלח רק מים במשרה רק על הארץ תישן ורק חיי צער תחיה, ועם כל זה אשריך בעוה"ז! בניגוד לטעות הרווחת בקרב כל באי עולם שהאוכל הנחיות וכל עניני הגשמיות מביאים לאדם את האושר, היצה"ר משקיע את כל כולו לסמא בני אדם בגלות אדם - הלעטני מן האדום האדום הזה, ואילו רבינו הגדול והקדוש ניצב בראש להראות לבאי עולם בשפלינו זכר לנו מיהו האשריך בעוה"ז, זו הדרך ואין בלתה!

את זה אנחנו יכולים וחייבים לחקות, לחיות בצורה מרוממת עם מבט נכון ומרומם על החיים, חיים אלו לא גורמים ח"ו לעצבות אלא להיפך, אם אתה עושה כן אשריך בעוה"ז וטוב לך בעוה"ב, אשריך לא רק בעוה"ב אלא כאן בעוה"ז העוסק בתורה מתוך התרחקות והתרוממות מכל ההנאות והבלי העוה"ז הוא המאושר עלי אדמות.

שבתי בבית ה' כל ימי חיי

במבט מרומם זה ועל יסודות איתנים אלו העמיד רבינו זיע"א את עולמם של כוללי האברכים.

עד לתקופתו של רבינו אכן כל האברכים היו ממשיכים את חוק תלמודם בהיכלי הכולל כפי שקבע והנהיג לדורות איתן אדונינו החזון"א זיע"א, אבל עפ"י הרוב צורת הלימוד והשאיפות של האברכים היתה להשלים א"ע במסכתות מסוימות כדי שבבוא העת יהיו ראויים להרביץ תורה, או להשלים א"ע בעניני הלכה והוראה כדי שבבוא העת ישבו על מדין ויורו הוראה בישראל.

אבל תחת שבט שרביטו של רבינו פרצה תורה בטהרה בישראל. רבינו שינה את המגמה ועודד את השאיפה שכל אברך יושב ולומד בכולל לא לשום תכלית אפילו לא לתכלית רוחנית, אלא אך ורק במטרה אחת קדושה - שבתי בבית ה' כל ימי חיי, ללמוד ולהתעלות בכל חלקי התורה מבלי לשעות שום חשבונות של תכלית מדומה, ואפילו לא תכלית רוחנית.

גישה זו נובעת מתוך המבט הגדול והקדוש של התקן עצמך בפרוודור של לימוד תורה, לא מבעיא מי שלומד בשביל החרבה והסביבה הקרובה והרחוקה, שהוא תלוי בדעת אחרים לטוב ולמוטב, אלא אפילו מי שלומד בשביל להיות ת"ח אבל כבר רבינו לימדנו שלא לומדים במטרה ש"אני" אהיה למדן ש"אני" אהיה ת"ח, כי אם לומדים במטרה זו הרי שוב פעם מוגבלים ותלויים בגורמים שונים ומשונים. אלא הלימוד צריך להיות במבט פשוט של חיים של אני והקב"ה ואין בלתה, אדם עוסק בתורה אך ורק בשביל הקב"ה ולא בשביל "מה יאמר", ולא בשביל "מה יצא לי מזה", אלא במבט פשוט וברור שהתקן עצמך בפרוודור, אדם מכין את עצמו לשיבה של מעלה, מה שהוא ילמד כאן הוא ילמד שם ומה שלא ילמד כאן הוא לא ידע ויהיה לו חסרון נצחי. מבט של לימוד לקראת המבחן הגדול והנורא וממילא צריך ללמוד את ה-כ-ל בכמות ובאיכות.

ע"ז השתית רבינו את עולמם של אלפי אלפי האברכים, ובפרט בזמנינו שאין כ"כ צורך בכוחות הוראה בתורה והלכה, לימוד בצורה אמיתית בלי להביט על שום חשבונות שחישבו להם בני אדם חשבונות חשבונות של תאוות ואפילו לא תאוה 'רוחנית' של כבוד שהוא שקר גס ונתעב.

וזהו עומק פירוש הפסוק שבתי בבית ה', ולא כתוב שבתי בבית המדרש אלא

את מנת העוף הקבועה בש"ק התבטא הפעם הצליחו להוציא את כל הטעם מהבשר וביקש שכך יבשלו לו תמיד בלי שום טעם. היו כאלו שסברו בטעות שאין לו בכלל את חוש הטעם וממילא קל לו להתנור מכל המאכלים, אבל בעת רצון נשאל ע"י נכדו הגדול שכידוע אין לזיידע חוש הריח [שנצעריתו בשוויץ התפללו הוא והרבנית שיתבטל מהם חוש הריח שלא יכשלו להריח ריח טומאה והתפילה נענתה והתבטל לו חוש הריח לגמרי ולרבנית נשאר קצת חוש הריח, ומה"ט לא בירך בהבדלה ברכת הבשמים אלא נתן לאחרים לברך], ואולי אין לזיידע גם חוש הטעם, נענה ואמר חוש הריח אין לי אבל חוש הטעם או הו יש לי. ובש"ק אחד התבטא שהדגים השבוע הם לא כמו כל שבוע ואכן התברר שבטעות נתנו לו דגים שהכינו לבני המשפחה ולא את מה שהכינו לו, "וזהוהיר" שלא יעשו החלפה כזו עוד פעם, הוא לא רצה דגים טעימים במושגים שלו...

ישנם כאלו שהם לא מכירים בצורת מטבע [כדוגמת האדמו"ר מהר"א מבעלזא זצ"ל כפי שהעיד עליו רבינו זצ"ל], אבל רבינו הכיר היטב בצורת מטבע, כל ימיו עסק בעסקי צדקות ותחת ידו עברו מליוני מליוני שקלים ודולרים, ופעם לצורך מסוים א"ל רבינו אני משלם חשבון חשמל וארנונה והוציא לי מכיסו את החשבונות שהוא צריך לשלם. וגם רבינו הרי היה עוסק בדקדוקי המצוות המעשיות והחומרות כמעשרות כשרות המזון אפית מצות וארבעת המינים ואי שימוש בחשמל בש"ק וממילא התעסק ב'לוקס' ובמצבר וגנרטור, [כשהתקינו מזגן נוסף בבית רבינו בשנים האחרונות לתועלת הרבים, דבר ראשון שאל האם יש מספיק כח בגנרטור בשביל זה].

ומלבד זה הרי הוא הכיר הדק היטב את כל יצרי מעללי איש מעשיו ותחולתיו בצורה מדהימה ביותר, הוא ממרום מעלתו וקדושתו ידע הבין והשכיל לדעת את כל הבעיות שיש בדורות הנמוכים שלנו הרבה הרבה יותר טוב מכל המתחכנים והמומחים למיניהם.

הפרישות של רבינו היה במובן של התרוממות מהבלי העוה"ז, הוא הסתכל על הכל במבט מרומם, בשביל מה צריך לאכול את זה, מה זה יתן לי, כל הנאה זה על חשבון העוה"ב, מה חסר לי במה שאני אוכל. וכפי שהתבטא פעם לאחר שחזר מחופה והתפלא אני לא מבין אנשים הולכים ליטול ידיים לסעודת החתונה א"כ למה הם צריכים לאכול לפני זה עוגות? וכן הוסיף לזה תמיד את המבט של השמירה על בריאות הגוף שאכילה מרובה או שמאכלים מסוימים מזיקים לבריאות, אמר שקוגל וטשולנט זה המאכלים הכי לא בריאים גם שומן שרוף וגם סוכר וגם עומד כל הלילה על האש, ועוד כהנה וכהנה. וטען בתוקף שאנשים לא מתים מחוסר אוכל אלא אדרבה ככל שאוכלים לא מתים [כי לא באים על האדם כל מיני מחלות ומרעין בישין] מלאכול מתים, [ועי' ברמב"ם פ"ד מדעות ה"ד]. וסיפר לנו שפרופסור גדול ראה אותו וראה את האוכל המועט שלו הוא אמר לו כבוד הרב אפשר למות מזה מתת תזונה, הרגעתי אותו ואמרתי לו לא נורא זה כבר שישים שנה.

הוא נזהר היטב על שמירת הגוף לאכול לצורך קיום הגוף וכמש"כ הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ד ה"א) הואיל וחיות הגוף בריא ושלם מדרכי ה' הוא ע"ש, ולכן הוא אכל כפי הצורך אבל לא לשם הנאה. כל ימיו היה אוכל בצהרים תפוח"א גזר מבושל בלי תוספת כל שהוא, כשנשאל למה הוא לא מגוון את המאכל ענה מה זה לא טוב. לכבוד פורים היו מוסיפים מיוחד פארפיל מבושיל והיה טועם מזה קמעה באומרו הרי התפוח"א הוא לחם חוקי וא"כ צריך להוסיף משהו לכבוד סעודת היום והיה נוטל כף קטנה עם פארפיל לכבוד פורים.

ולא פעם כשהיה ריבוי אנשים שבאו לדרוש את דבר ה' אחרי תפילת מעריב ולכן לא הגישו לו מיד אחרי התפילה את צלחת הדיסה, וכשהגישו לו את זה אח"כ לא בשעה הקבועה וההגילה התפלא מה עדיין לא אכלתה, לא נורא נשאר את זה למחר, ולא טעם מאומה באותם לילות.

והוא אכן זכה לחיים ארוכים ובריאים בצורה נדירה ומיוחדת במינה, וכידוע שמעולם לא הווקק לתרופות קבועות, הרי אנשים בזמנינו זוכים להארץ ימים זה בגלל כל התרופות שהצאיא ללב ללחץ דם לסוכר וכדומה, ובלי התרופות א"א לחיות. אבל שרבינו נכנס לביה"ח שנה שעברה כתבו בגליון הרפואי איזה תרופות הוא רגיל לקחת אקמול לפעמים, הוא לא היה צריך תרופות הוא היה פשוט אדם מאושר גם בצורה הגשמית, לא כהתה עינו ולא נס ליחו לא הלך על משענתו ולא השתמש במשפקים, דברים שאנשים צעירים בהרבה כבר מתקשים בזה.

ודבר נפלא עד למאוד, כידוע רבינו התגורר בשוויץ במשך כמה שנים ומדינת שוויץ ידועה ביופי בין בהרים ובין בשלג, ורבינו שהתגורר שם כמה שנים בכמה וכמה מקומות והכיר היטב את שוויץ והיה מספר רבות אודות השנים הללו, ואפילו היה מזכיר לאנשים היכן התגוררו אבותיהם וכדומה תוך ציון הכתובת המדויקת, אבל מעולם הוא לא הזכיר ולא דיבר על היופי של שוויץ! כמה שהוא סיפר וכמה שהוא תיאר אודות הימים ההם מעולם לא התבטא אודות היופי של שוויץ, אף פעם לא שמענו ממנו את הביטוי "די שיינע בערג פון שוויץ" - ההרים היפים של שוויץ! לא שהוא לא ראה אותם לא שהוא לא היה שם, הוא היה שם וראה אותם והכיר אותם, אבל היה לו מבט עליון מבט מרומם והדברים האלו פשוט לא תפסו אצלו מקום, הוא